

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

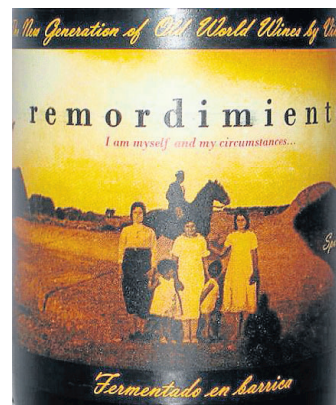
El vi

Remordimiento

2010

És un vi negre jove molt interessant, procedent de l'agricultura ecològica. Presenta un bonic color porpra intens amb vorall violeta. Aroma afruitada que recorda la fruita negra madura amb un fons de torrats procedents de la seva fermentació en bóta. En boca és fresc però molt estructurat, amb tanins suaus que permeten la seva conservació més temps. Llarg darreregust amb notes balsàmiques. Està el-

borat amb vins procedents de les varietats Petit Verdot, Ull de llebre, Cabernet Sauvignon i Syrah, tots ells procedents de l'agricultura ecològica –cada vegada més emprada per viticultors responsables–, sense utilitzar productes químics de síntesi i respectuosa amb el medi ambient. Medalla d'Or a la Challenge Millésime de Montpellier, el passat novembre. Preu aproximat: 6 euros. Es pot degustar una mica

Castilla. Per a més informació: Comercial Marval (email: antonioimartinezpa@gmail.com) i www.girovi.cat.

fresc, amb plats suaus i formatges cremosos.

El celler elaborador: Viña Cerrón està ubicat a Fuenteálamo (Albacete) i el vi està classificat com a *Vino de las Tierras de*

Col.leccionisme

Bicentenari de Dickens

El creador de «David Copperfield» és un dels autors més llegits

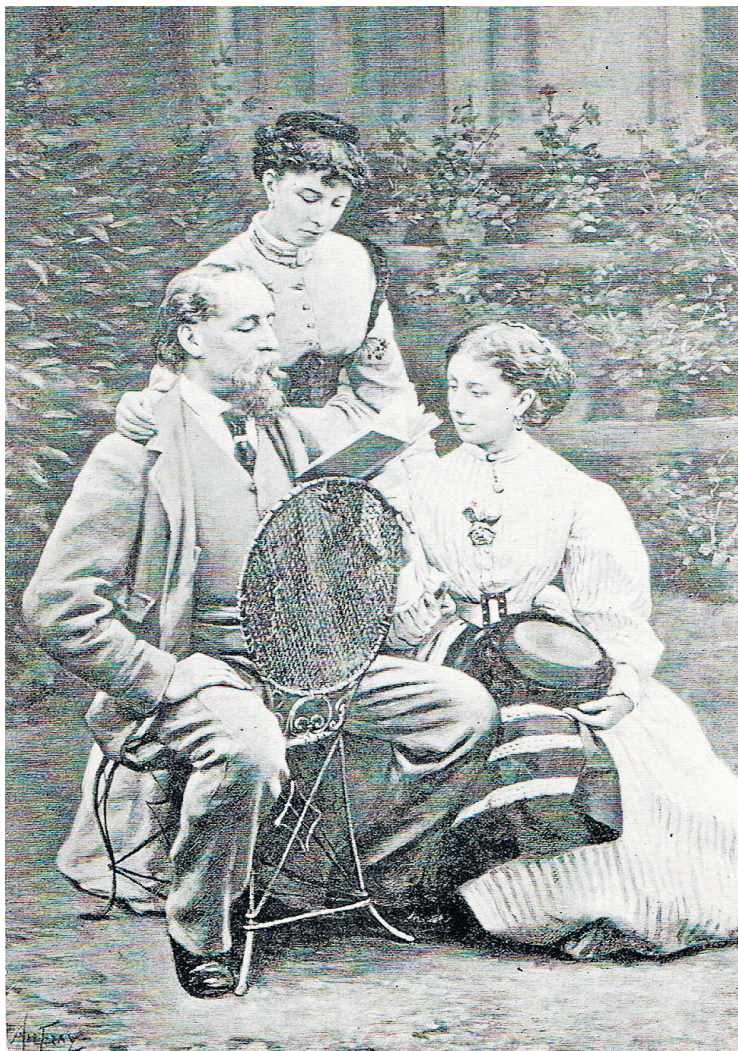
Xavier Romero

El proper dia 7 de febrer es commemorarà el bicentenari del naixement d'un dels escriptors més prolífics, llegits i admirats de la història, l'anglès Charles Dickens. Nascut a Portsmouth el 1812 i traspasat a Kent, a l'edat de 58 anys, aquest prototip de narrador de l'època victoriana arribaria a novel·lar en nombroses obres tant les seves vivències personals com la vida quotidiana del seu temps, amb trets sàviament barrejats d'humor, ironia, desencís i drama.

L'any 1833, i quan encara signava com a Boz, Dickens va publicar el primer escrit en què descrivia el seu entorn, situat en aquell Londres de la primera meitat del segle XIX, amb grans misèries alhora. A la novel·la de capçalera *David Copperfield*, segurament la seva obra més coneguda, traduïda, i versionada pel cinema i el teatre, l'escriptor hi va deixar el pòsit autobiogràfic que als lectors d'aquests dos segles tant ha impressionat. Però és que Dickens és també l'autor de *La casa desolada*, *Oliver Twist*, *Història de dues ciutats*, *Nicholas Nickleby*, *Grans esperances*, i tants altres títols, fins arribar a *El misteri d'Edwin Drood*, considerada la seva obra pòstuma i inacabada.

Aquesta efemèride dona peu a parlar de la bibliofília –un col·leccionisme popular, assequible, i com cap altre proveïdor de cultura general– en tots els seus vessants, començant per les historietes infantils, contes, còmics i cromos, veritables punts de sortida per a la majoria de les vocacions per la lectura i l'escriptura.

Del material al·lusi a Dickens del nostre arxiu, hem triat la fotografia que el mostra en plena lectura, envoltat de les seves filles. Altres postals i gravats el retraten en posicions de mig cos, de bust, amb breus ressenyes biogràfiques im-

preses en diferents idiomes, a més d'il·lustracions litogràfiques que ensenyen escenes de les seves obres més conegudes, algunes d'elles com l'esmentada *David Copperfield* desenvolupades amb textos de tres línies a través de sèries de targetes postals a tall de col·leccions de cromos.

En l'extens món d'aquest col·leccionisme popular i assequible –a les llibreries de vell, de nou, i als mercats de carrer es poden trobar volums des d'un euro–, la temàtica que tracta sobre la bibliofília és una de les més prolífiques, infinita pràcticament. Sempre és recomanable conformar una àmplia base de material divers i barat, que amb el temps i d'acord amb les possibilitats de cadascú pot derivar en especialitzacions estimables, com la dedicada al *Quixot* de Cervantes, sobre la qual a les comarques gironines hi ha biblioteques molt importants.

Gironins del segle XIX

Carles de Bolòs Vayreda

Quan mossèn Bolòs prenia paper i llapis a la redacció es feia un silenci immediat. Aquelles notes eren veritables lliçons per als més joves de la revista. Ells ho sabien i s'hi fixaven tant que hom hauria dit que semblaven voler memoritzar-les.

Carles de Bolòs Vayreda va néixer el 1885 a Olot i, com molts altres fills de la capital de la Garrotxa, va estudiar als Escolapis. Quan tenia 15 anys va ingressar al Seminari Diocesà i als 24 era ordenat capellà. Va cantar la primera missa a la seva població natal el maig de 1909. A més de la seva formació religiosa, també va cursar les carreres de dret i de ciències socials a la Universitat de Barcelona. La seva voluntat era arribar a ser rector d'alguna parròquia de la diòcesi de Girona. Ben aviat va fer el primer pas, ja que el van nomenar vicari d'Argelaguer, però una sordesa galopant va impedir que progressés més. Un rector sord no podia escoltar les confessions dels seus feligresos... Aquest fet va marcar un canvi radical a la seva vida ja que llavors el bisbat li va encarregar les tasques de bibliotecari del seminari i de secretari de la cúria diocesana.

I sobretot, perquè, paral·lelament, va començar la seva carrera periodística. El 1917 va entrar al *Diari de Girona*, del qual tres anys més tard ja n'era el redactor en cap. Poc a poc es va anar forjant un prestigi entre la premsa catòlica i conservadora. Bona prova d'això són les seves col·laboracions al setmanari d'Acció Catòlica, *El eco de Gerona*, editat entre 1923 i 1928. A més, des del 1924 i fins a l'esclat de la guerra civil, fou el director del *Full Parroquial* del bisbat.

Durant les primeres dècades de la dictadura, va tenir un paper destacadíssim en el raquític panorama del periodisme gironí. El 1940 va començar a escriure a *El Pirineu* i, quan aquest va ser substituït per *Los Sitios*, el 1943, va iniciar una col·laboració diària titulada *Ángulo de la ciudad*, que signava amb el pseudònim de *Gerión*. Al mateix temps, es va fer càrrec de la revista *Vida Catòlica*, en la qual van aprendre l'ofici moltes de les plomes del periodisme gironí de la segona meitat del segle XX.

Carles de Bolòs Vayreda no va fallar mai a la seva cita amb els lectors fins que va morir, el 1959. Tenia 74 anys i encara no en feia dos que se l'havia nomenat Cronista Oficial de la Ciutat. Per a la història queden els seus *Ángulos*, una font inesgotable d'informació.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista